

Călătorul și câinii

Gheorghe Asachi

Dineoare, un om pacinic, de mii grije-mpresurat,
Pe o cale, în amurgul, trecea-aproape de un sat.
Dulmecând pre el un câne, începu cumplit să latre;
De asemenea și alții, din bordeie și din șatre,
Păzitorii câni de stână, cu dulăi ș-ogari urla,
Cât de vuietul sălbatic toți munceii răsunau.
Asurzit, plin de mirare, întrebă pe câni nu-s cine:
Zgomotul și astă larmă, spuneți-mi, de unde vine?
Însă nimeni putut-au ca să deie vrun răspuns,
Că lătra câinii, cățeei, din tunericul ascuns,
Făr-a ști, cu toți, de ce
În lătrat se întrece!
A deșertului om asta este chiar icoana vie:
Cel rău scoate o minciună, alt nebun adaoge-o mie,
Strigă, flacăra invită,
Făr-a ști de ce-i stârnită!
Focul din scânteii precum,
Născând, toate le preface
În cenușă și în fum,
Așa-a oamenilor pace
O minciună au surpat
Și pe frați au dezbinat.
Deseori virtutea sântă prin intrigă s-au pierdut,
Socrat pentr-o calomnie cupa morții au băut,
Aristide s-au dișterat,
Știpion s-au defăimat,
Staturi mari, ce-au înflorit,
Tot de-acest rău au pierit!